

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 2 lit. b) i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG oraz art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 70 dyrektywy 2006/112/WE ⁽²⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego lub podatku VAT nie wygasa, jeżeli w sytuacji takiej jak ta w niniejszej sprawie towary będące przedmiotem przemytu zostają zajęte, a następnie ulegają przypadkowi już po ich nielegalnym wprowadzeniu (dopuszczeniu do konsumpcji) na obszar celny Unii Europejskiej, nawet jeżeli dług celny wygasł na podstawie przewidzianej w art. 124 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 952/2013?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 269, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 9, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 2 października 2020 r. – B.M.A. / Stoliczna obsztina, rajon „Panczarewo”

(Sprawa C-490/20)

(2020/C 433/44)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.M.A.

Strona przeciwna: Stoliczna obsztina, rajon „Panczarewo”

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 20 i 21 TFUE oraz art. 7, 24 i 45 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie odmowie wydania przez bułgarskie organy administracji – rozpatrujące wniosek o wydanie zaświadczenia o urodzeniu dziecka, będącego bułgarskim obywatelem, które miało miejsce w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i zostało poświadczone hiszpańskim aktem urodzenia, w którym wpisano dwie osoby płci żeńskiej jako matki, bez uściślenia, czy i która z nich jest biologiczną matką dziecka – bułgarskiego aktu urodzenia ze względu na to, że strona skarżąca odmawia wskazania, kto jest biologiczną matką dziecka?
2. Czy art. 4 ust. 2 TUE oraz art. 9 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ochrona tożsamości narodowej i konstytucyjnej państw członkowskich Unii Europejskiej zakłada, że państwa te dysponują szerokim zakresem uznania w odniesieniu do zasad ustalania pochodzenia. W szczególności:
 - Czy art. 4 ust. 2 TUE należy interpretować w ten sposób, że umożliwia on państwu członkowskiemu żądanie udzielenia informacji dotyczących biologicznego pochodzenia dziecka?
 - Czy art. 4 ust. 2 TUE w związku z art. 7 i art. 24 ust. 2 karty należy interpretować w ten sposób, że należy dążyć do osiągnięcia balansu między tożsamością narodową i konstytucyjną państwa członkowskiego a dobrem dziecka – biorąc pod uwagę, że aktualnie brak konsensusu zarówno pod względem wartości, jak i pod względem prawnym w odniesieniu do możliwości wpisania jako rodziców w akcie urodzenia osób tej samej płci, bez uściślenia, czy i która z nich jest biologicznym rodzicem dziecka? Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej: w jaki konkretnie sposób można by osiągnąć ten balans?

3. Czy znaczenie dla odpowiedzi na pytanie pierwsze mają skutki prawne Brexitu w zakresie, w jakim jedna z matek wskazanych w akcie urodzenia wydanym w innym państwie członkowskim jest obywatelką Zjednoczonego Królestwa a druga jest obywatelką państwa członkowskiego Unii Europejskiej, biorąc pod uwagę w szczególności fakt, że odmowa wydania bułgarskiego aktu urodzenia dziecka uniemożliwia wydanie dokumentu tożsamości dziecka przez państwo członkowskie Unii Europejskiej – i stąd, ewentualnie, utrudnia pełnowartościowe wykonywanie praw przysługujących obywatelowi Unii?
4. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności, nakłada na właściwe organy krajowe obowiązek odstąpienia od stosowania formularza aktu urodzenia, który stanowi część obowiązującego prawa krajowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 30 września 2020 r. – Randstad Italia SpA / Umana SpA i in.

(Sprawa C-497/20)

(2020/C 433/45)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną: Randstad Italia SpA

Druga strona postępowania kasacyjnego: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA, Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 TUE oraz art. 2 ust. 1 i 2 i art. 267 TFUE, interpretowane również w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoją na przeszkodzie takiej praktyce interpretacyjnej, dotyczącej art. 111 akapit ósmy Costituzione (konstytucji Włoch), art. 360 akapit pierwszy pkt 1 i art. 362 akapit pierwszy codice di procedura civile (włoskiego kodeksu postępowania cywilnego) oraz art. 110 codice del processo amministrativo (włoskiego kodeksu postępowania administracyjnego) – w zakresie, w jakim przepisy te dopuszczają wniesienie skargi kasacyjnej od wyroków Consiglio di Stato „ze względów związanych z właściwością sądu” – która wynika z wyroku Corte costituzionale (trybunału konstytucyjnego, Włochy) nr 6 z 2018 r. i z późniejszego orzecznictwa krajowego, w którym – zmieniając wcześniejsze wytyczne – uznano, że skarga kasacyjna, z punktu widzenia tzw. „braku uprawnień do orzekania”, nie może być stosowana do zaskarżania wyroków Consiglio di Stato, w których stosuje się praktykę interpretacyjną wypracowaną w orzecznictwie krajowym sprzeczną z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości w kwestiach podlegających prawu Unii Europejskiej (w tym przypadku w zakresie udzielania zamówień publicznych), w których to kwestiach państwa członkowskie zrzekły się wykonywania swoich suwerennych uprawnień w sposób, który byłby niezgodny z tym prawem, powodując utrwalanie się naruszeń prawa wspólnotowego, które mogłyby zostać skorygowane za pomocą wyżej wymienionego środka, i wpływając na brak jednolitego stosowania prawa unijnego i skuteczność sądowej ochrony podmiotowych sytuacji prawnych mających znaczenie na szczeblu wspólnotowym, w sprzeczności z koniecznością pełnego i sprawnego stosowania tego prawa przez każdy sąd, w sposób wiążący i zgodny z prawidłową wykładnią tego prawa dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości, z uwzględnieniem ograniczeń „autonomii proceduralnej” państw członkowskich w ustalaniu kwestii proceduralnych?